

Hod Boží velikonoční

Mk16,1-8

9.4.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přijíti má,
i od Ježíše Krista, jenž je svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých.

Introit:

Kámen, který zavrhlí stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.
Od Hospodina se to stalo a jest divné před očima našima.
Toto jest den, který učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm.
Halelujah!

Píseň: 546

Čtení: Ž8

Píseň: 540, 558

Kázání: Mk16,1-8

Pessach, svátek všech svátků, se přelévá do všedního dne. Pro Marii Magdalskou a Marii Jákovu i Salome to možná byla doba k nepřechání. Kdy už budeme moci něco udělat, abychom zaměstnaly ruce i nohy a nemusely myslet na Ježíše *toho ukřižovaného*? I nám se možná zdála doba čtených pašijí k nepřechání. Tolik utrpení! Tolik bolesti! Tolik otázek, které nemají odpovědi!

Přesto, a právě proto jsme se dnes sešli, abychom nezůstali jenom u své hříšnosti. Abychom mohli radostně zvolat: „Pán vstal, on jistě vstal!“

Když pominula sobota; všechny hrůzy, které se někdy tak pomalu vlečou, jednou pominou. Zůstane pocit zmaru a bolesti. Co potom, co dál? Dál je všední den, který zve k životu.

Marie Magdalská a Marie Jákobova i Salome nemohou dospát. Možná chtějí před svou každodenní prací stihnout poslední službu zesnulému. Chtějí vykonat poslední skutek dobrodiní pro svého mistra. Možná, že ženy chtěly pomazat tělo dříve, než budou muset pracovat jako každý všední den. Není co odkládat.

Je opravdu velice časně, slunce teprve vychází. Teprve se rozednívá, teprve vše vystupuje ze tmy a dostává své nové obrysy.

Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobky? Pragmaticčnost žen ve chvíli smutku je až obdivuhodná. Ježíš z Nazaretu před třemi dny byl ukřižován a ony časně ráno vstanou, jdou nakoupit vonné masti. Starají se o kámen přivalený k hrobu. Jako by se hrůza velkopáteční nespravedlnosti dala zahnat prací a zahleděností do všedních úkonů.

A vzhlednuvše viděly, že kámen je odvalen; byl totiž veliký. Ano, jako veliký kámen na nás leží viny, když se až příliš zahledíme do starosti všedních dní. Když tak jako Marta se namáháme, abychom vše dobře obstarali. Když zapomeneme na dny sváteční a staráme se jen o provozní věci. Když si myslíme, že prací zaženeme tíhu dní.

Tak jako ženy v našem příběhu netrpělivě vyhlížet ráno. Ráno, které změní naprosto náš dosavadní život. Ráno, kdy se rozední nad naším životem. Nechme si z našich životů odvalit kámen, který nás uzavřel do temnoty hrobu, do temnoty hříchu a našich starostí!

Vzhlednout a vejít tam, kam hned tak nikdo nechce vstoupit. Vejít tam, kde to páchne naší konečností, naší ohraničeností. Vstoupit až k velkopátečním událostem. Vstoupit spolu s ženami do hrobu, kde mnozí uzavřeli svá trápení.

Ženy nevydělají hrob. Nevydělají je sni smrt, tak jako děsí nás. Ženy jsme našli pod křížem, nacházíme je i u vchodu do hrobu. Jako by ty, které jsou na počátku i konci lidských životů, nedělaly vůbec nic.

A přeci. Ženy vydělají něco úplně jiného. A kdo by se nevydělal, když místo mrtvého najdou mladíka, stojícího v místech, kde ženy předpokládají mrtvé tělo? Kdo je ten záhadný mladík, který je oděn v bílé roucho vítězství?

Kde je ten, kterého ženy chtěly pomazat? Kam se poděl ten, kterému chtěly prokázat dobrodiní? Není divu, že na ženy padl děs. Ženy se setkaly s něčím, co nejde nejen vysvětlit, ale nejde to ani přijmout. Zde rozum, argumenty nestačí. Zde zbývá jen úžas a třesení.

Neděste se! Ježíše Nazaretského hledáte, toho ukřižovaného? Vstal, není zde. Hle, místo, kde ho položili.

Koho jsme přišli dnešního rána hledat my? Ježíše jako obdivuhodného člověka, který vedl příkladný život? Nebo hledáme Ježíše Nazaretského ukřižovaného, jako justiční omyl? Nebo Ježíše ukřižovaného, který se solidarizuje svým křížem s trpícími? Nebo jsme přišli, abychom našli Ježíše Nazaretského a místo jeho posledního odpočinku? Na koho jsme se dnes spolu s ženami vyšli podívat?

Ale jděte, řekněte učedníkům jeho i Petrovi, že předchází vás do Galileje; tam ho uvidíte, jakož pravil vám. Neděsit se a jít. Jít vstříc setkání s živým Ježíšem. No, to chce velkou dávku odvahy. Z toho by se opravdu jeden vydělal. Setkání s Bohem přece nikdo nepřežil. Ženy, které stojí pod křížem v němém úžasu, neutekly, na rozdíl od učedníků. Měly dost síly tu děsivou událost ustát.

Nyní utíkají *od hrobu*, protože je drží *hrůza a úžas*. Žádná radost, žádné laciné ejchuchů. Svědek Marek zde líčí skutečnost setkání se vzkříšeným, setkání se samotným Bohem a se sebou samotným.

Tato událost se slovy vlastně nedá popsat. Náš řečový aparát na to nestačí. Když chceme někomu skutečnost setkání se vzkříšeným popsat, tak jako ženy zběsile utíkáme, drží nás hrůza i úžas z toho, že tato skutečnost je lidským poznáním neuchopitelná. Jde jen přijmout u víře a v důvěře setkání.

Přesto, a právě proto mládenec v bílém rouchu říká: *Jděte ... do Galileje; tam ho uzříte*. Ano, v hrobu, tam Ježíše nepotkáme, tam totiž není. Ježíše vzkříšeného a oslaveného potkáme nedělního rána ve společenství těch, kteří uvěřili, že smrt, hřích nad člověkem již nemá moc. Ježíše vzkříšeného potkáme, když jsme zváni k jednomu stolu spolu s bratry a sestrami a všemi, kteří uvěřili v novou skutečnost našeho života. Skutečnost zmrtvýchvstání, která dává novou šanci životu.

Vzkříšený Pane, prosíme dej, abychom se s tebou setkali. Abychom tě neminuli, když k nám přicházíš. Vzkříšený Kriste, dej se nám i dnes poznat!

Píseň: 535

Večeře Páně